

Tema nr.6 - PORTILE TEMPLULUI SI EDENUL

Vom începe din grădina Edenului:

„Omului i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: „Să nu mănânci deloc din el”, blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale;

spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp.

În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

Adam a pus nevestei sale numele Eva: căci ea a fost mama tuturor celor vii.

Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele.

Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul. Să-l împiedicăm, dar, acum ca nu cumva să-și întindă mâna, să ia și din pomul vieții, să mănânce din el și să trăiască în veci.”

De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat.

Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învâртеască o sabie învâpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții.”

ÎNCEPUTUL

Omul a căzut și Paradisul a fost pierdut, iar odată cu aceasta a avut loc și pierderea părtășiei cu Dumnezeu. Calea către Viață a fost blocată de heruvimii cu sabia învăpăiată care se învârtea în fiecare direcție, păzind calea spre Pomul Vieții. Așadar, heruvimii stăteau de pază cu sabia învăpăiată. Aceasta reprezintă despărțirea dintre Dumnezeu și om: Dumnezeu și noi, cerul și pământul, omul și semenul lui, soțul și soția, tatăl și fiul, mama și fiica, leul și mielul, omul și el însuși. Căderea a adus despărțirea dintre Dumnezeu și noi, despărțirea între pace și viață și separarea dintre noi și adevărata plinătate a Vieții.

Aici este menționat pentru prima dată în Biblie cuvântul „drum” sau „cale”, în ebraică „Derekh”. Este o cale care conduce la Pomul Vieții – Derekh. Este o cale care a fost cândva deschisă, dar apoi a fost blocată de heruvimi, din ziua aceea, toți am încercat să ne întoarcem cumva în Eden; toți am încercat să ne întoarcem Acasă. Fiecare dintre noi încercăm să mergem înapoi, să găsim din nou neprihănirea, să găsim puritatea, Viața, răscumpărarea, desăvârșirea; să găsim o cale prin care să știm să iubim Edenul din nou.

Dumnezeu a chemat poporul Israel ca popor al Său și a încercat să-i arate calea înapoi în Eden, la Viață. El le-a spus: „Eu voi face o cale (derekh) când nu există niciuna!”

Cuvântul ebraic provine de la cuvântul „**lvrie**” care înseamnă „a trece dincolo”, „a trece de la moarte la Viață, a trece Iordanul, a trece marea Roșie, a trece dincolo în Țara făgăduită.” El spune că această țară făgăduită va fi într-o zi ca și grădina Eden., pentru că Dumnezeu încearcă să aducă totul Acasă.

În Exod 3.1 vedem că „*Moise păștea turma socrului său, Ietro, preotul Madianului. Odată a mânat turma până dincolo de pustiu, (către vest) și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb.*

Îngerul Domnului i S-a arătat într-o flacără de foc, care ieșea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; și iată că rugul era tot un foc, și rugul nu se mistuia deloc.

Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată și pentru

ce nu se mistuie rugul.” (Exod 3.1-3).

Aceasta este pentru prima dată când este menționat Muntele Horeb, cunoscut și ca Muntele Sinai. Înainte de a ajunge în țara făgăduită, evreii trebuiau să se oprească la Muntele Horeb. Acest munte stătea în calea lor, așa cum stăteau heruvimii în cale spre Pomul Vieții.

Trebuie spus că există o taină legată de cuvântul „Horeb”. În ebraică, cuvântul „Horeb” este forma derivată a unui cuvânt care înseamnă „a distruge pentru a face pustiirea.” De la același cuvânt vine și cuvântul „sabie.” Este rădăcina aceluiași cuvânt folosit în Eden. Astfel, heruvimii stăteau în calea spre Pomul Vieții cu o **herev** (sabia lui Dumnezeu) – același cuvânt derivat.

Atunci, evreii erau în drum spre țara făgăduită, țara care avea să fie ca Edenul, dar în calea lor era ceva: **Herevul**, muntele sabiei, ca și sabia pusă în Eden. Tradiționiștii au un cântec în care spun că Legea este Pomul Vieții, dar adevărul este că Legea nu este Pomul Vieții, ci este o sabie care stă în calea spre Pomul Vieții. Este o sabie care pe de-o parte, ne determină să ne întoarcem înapoi, iar pe de altă parte, ne cheamă în prezența lui Dumnezeu: sabia care aduce moartea.

Potrivit cărții Romanilor, Legea reprezintă despărțirea dintre sfințenia lui Dumnezeu și păcatul omului. Pe de-o parte ne spune: „Nu poți intra înăuntru”, iar pe altă parte ne spune: „Pe partea cealaltă există Viață!” Este sabia Edenului în Cuvânt și piatră. Când privim la Muntele Sinai și vedem tunete și fulgere și oameni care tremură de frică, aceasta reprezintă perioada Legii. Nouă ni se arată ce este bine, dar și faptul că nu putem intra înăuntru: sabia heruvimilor.

În Eden s-a spus că în ziua în care vei mânca din pom, vei muri. Aceasta vorbește în primul rând de moartea duhovnicească și apoi de moartea fizică; ni se arăta că dacă păcătuim trebuia să murim. Așadar, Legea aducea moartea la fel ca sabia.

Dar acesta nu a fost singurul lucru care a venit de la Horeb. De la Sinai am primit și simbolurile, perdelele și umbrele. De pe Muntele Sinai au venit și perdelele: perdeaua care bloca înaintarea omului spre Dumnezeu, perdeaua care ascundea prezența lui Dumnezeu de om și pe om de Dumnezeu; perdeaua care îi oprea pe preoți să intre în prezența lui Dumnezeu fără sângele jertfei.

Cortul era o mărturie a despărțirii dintre Dumnezeu și om: calea înapoi spre Eden era blocată. De la Horeb avem cortul întâlnirii.

În cortul întâlnirii erau trei perdele:

Prima era perdeaua din afară care bloca drumul spre curți și altar;

A doua perdeaua bloca accesul spre locul sfânt. Acesta era Templul propriu-zis sau cortul propriu-zis.

Ultima perdeaua sau prima (depinde de unde te uitați la ele), era perdeaua dinăuntru care bloca intrarea în sfânta sfintelor. Trei perdele.

Noi nu putem înțelege cortul, Leviticul, preoția sau alte lucruri ca acestea fără să înțelegem Edenul, deoarece cortul reprezintă calea înapoi, întoarcerea la Dumnezeu, felul în care a fost blocată la început și cum a fost blocată din nou aici. Sunt mai multe indicii care le leagă pe cele două:

Primul indiciu: Geneza începe cu descrierea despărțirii omului de Dumnezeu și a faptului că nu se pot întâlni. Dar iată că aici este un loc numit Cortul întâlnirii.

Al doilea indiciu:

Omul a fost scos afară din Eden, iar în partea de est a grădinii au fost puși acei heruvimi să păzească drumul. Înseamnă că pentru a te întoarce înapoi trebuie să mergi spre vest. Așadar, Cortul era îndreptat întotdeauna spre vest; pentru a te întoarce înapoi la Dumnezeu, trebuie să călătorești întotdeauna spre vest departe de estul Edenului.

Al treilea indiciu:

Exod 26.33-36: *„Să atârni perdeaua de copci, și în dosul perdelei să vâri chivotul mărturiei; perdeaua să facă despărțirea între Locul Sfânt și Locul Preasfânt.*

Să pui capacul ispășirii pe chivotul mărturiei, în Locul Preasfânt.

Masa s-o pui dincoace de perdeaua, și sfeșnicul în fața mesei, în partea dinspre miazăzi a Cortului; iar masa s-o pui înspre partea de miazănoapte.

La intrarea Cortului să mai faci o perdeauă albastră, purpurie și cărămizie și de in subțire răsucit; aceasta să fie o lucrare de cusătură la gherghef.”

Exod 27.16: *„Pentru poarta curții Cortului, să fie o perdeauă lată de douăzeci de coți, albastră, purpurie și cărămizie și de in subțire răsucit, lucrată la gherghef, cu patru*

stâlpi și cele patru picioare ale lor.”

Exod 36.37: *„Pentru ușa Cortului au făcut o perdea de fir albastru, purpuriu și cărămiziu și de in subțire răsucit; aceasta era o lucrare făcută la gherghef.”*

Al patrulea indiciu: Fiecare perdea trebuia să fie făcută din fir albastru, purpuriu și cărămiziu. Albastru este simbolul cerului; cărămiziu sau roșu derivă din același cuvânt ebraic: Edom, de unde se trage cuvântul Adom sau Adam. Acesta este simbolul omului, pentru că omul a fost luat din pământ, care era roșu. Așadar, cuvântul pentru Adam (Edom sau Adom) este roșu-stacojiu. Deci, avem cerul și pământul, iar între ele avem purpuriul care este amestecul celor două culori, cele două împreună, adică Mesia. Fiecare perdea avea acest semn pe ea.

Al cincilea indiciu:

Exod 26.30-31 *„Cortul să-l faci după chipul care ți s-a arătat pe munte.*

Să faci apoi o perdea albastră, purpurie și cărămizie și de in subțire răsucit; să fie lucrată cu măiestrie și să aibă pe ea heruvimi.”

Este minunat! Chiar pe perdea se aflau heruvimii care au apărut prima dată în Eden, iar acum păzeau Templul și Cortul. Acești heruvimi aminteau de heruvimii care au fost puși să păzească drumul spre Pomul Vieții. Acum, ei păzeau intrarea în Sfânta Sfintelor unde era prezența lui Dumnezeu – același lucru. Așadar, erau trei perdele: perdeaua din curte sau din afară; perdeaua locului sfânt și perdeaua Sfintei Sfintelor pe care erau puși heruvimii pentru a păzi drumul.

De ce acolo? Există o taină în legătură cu aceasta. Unii spun că simbolizează cele trei ceruri, dar cu siguranță ele simbolizează cele trei morți: moartea duhovnicească, moartea fizică și moartea veșnică. Perdelele simbolizau despărțirea, dar și nădejdea că într-o zi vei putea trece prin ele. Așadar, totul este în legătură cu Edenul: drumul, drumul spre vest, culorile perdelelor, heruvimii, jertfa, preoții și desigur, Yom Kippur, cea mai importantă zi a poporului evreu. Totul este legat de trecerea prin perdea, de întoarcerea în Eden, de întoarcerea Acasă.

Cortul a trecut, dar în locul lui a fost ridicat Templul. Locul perdelelor a fost luat de uși din lemn de cedru și din aur. Templul a fost îndreptat spre est și era preumbrirea Edenului, ceea ce însemna că trebuia să mergi spre vest. Acum, perdelele au devenit uși, ușile Templului.

„Cele două uși erau făcute din lemn de măslin sălbatic. A pus să sape pe ele chipuri de heruvimi, de finici și de flori deschise și le-a acoperit cu aur, a întins aurul și peste heruvimi și peste finici.” (1Împărați 6.32).

Deci, perdelele au fost înlocuite cu uși făcute din lemn de măslin poleit cu aur, iar heruvimii păzeau acum drumul spre Templu. Prima despărțitură sau perdeaua dinăuntru era acum fortificată cu uși mari de aur, iar perdeaua a devenit acum o perdea mare care se întindea spre cer ca un zgârie nori.

Următoarea perdea, cea care oprea intrarea în locul sfânt, a fost înlocuită cu două uși cunoscute ca „Ușa Hekel și Ușa Porch, acestea fiind ușile de acces în Templu.

A treia perdea a devenit Poarta curții. Erau două porți uriașe din aramă, care în vremea lui Mesia erau numite Porțile Nickanor. O construcție extraordinară, prin care intrau și ieșeau mulțimile. Era cunoscută și ca „Poarta Frumoasă.”

Așadar, existau trei uși principale ale Templului; ele au devenit o problemă centrală a iudaismului. În cea mai importantă zi a credinței iudaice, Yom Kippur, subiectul principal era în legătură cu trecerea prin Ușile Templului. Astfel, slujba de Yom Kippur, cunoscută ca *Neilah* privea îndeosebi închiderea ușilor Templului și a drumului spre Viață.

De asemenea, este interesant să observăm că pe ușile Templului erau gravați și măslini. De ce măslini? Măslinii sunt pomi. Noi nu știm ce era Pomul Vieții, dar este posibil ca El să fie un măslin.

Cântarea cântărilor a fost considerată multă vreme o simplă alegorie referitoare la Dumnezeu și la poporul Său, dar vechii rabini au văzut-o ca fiind o descoperire a relației dintre Dumnezeu și Israel: Israel ca Mireasă și Dumnezeu ca Mire. Așadar este scrisă de Mire pentru Mireasa Sa: *„Deschide-mi, soro, scumpo, porumbițo, neprihănită!”* Aceasta este un indiciu spre lucrurile care urmau să vină, arăta că salvarea este în legătură cu Dumnezeu care deschidea ceea ce era închis.

Isaia 22.21-22 este o profeție care vorbește despre ceva specific timpului în care a fost scrisă, dar în același timp conține ceva mai adânc, o descoperire:

„...îl voi îmbrăca în tunica ta, îl voi încinge cu brâul tău și voi da puterea ta în mâinile lui. El va fi un tată pentru locuitorii Ierusalimului și pentru casa lui Iuda.

Voi pune pe umărul lui cheia casei lui David: când va deschide el, nimeni nu va

Închide, și când va închide el, nimeni nu va deschide.”

În Psalmul 118.19 scrie: *„Deschideți-mi porțile neprihănirii, ca să intru și să laud pe Domnul,”* iar versetul 24 spune: *„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne înveselim în ea!”* Acesta este Psalmul care a fost cântat în ziua când a murit Mesia. Eu voi deschide *„porțile neprihănirii.”* Psalmul este citit de Ziua ispășirii, și a fost citit în curtea Templului în ziua când a murit El, fiind în legătură cu faptul că Domnul deschide drumul. Psalmul este citat în Evanghelia după Matei în legătură cu Ieshua Isus. De fapt, este vorba de același Psalm care spune: *„Osana, binecuvântat este Cel care a spus că piatra a fost lepădată.”*

Mai departe, începând cu Tora lui Moise, Scripturile ebraice spun că drumul spre Dumnezeu și Sfânta Sfintelor poate fi deschis numai prin sângele jertfei. Acest lucru a fost dovedit din nou și din nou, în fiecare an când marele preot intra în Sfânta Sfintelor ducând sângele jertfei de Yom Kippur.

Avem și profeția venirii lui Mesia, din Isaia 53, care ne arată că drumul binecuvântat ne va fi deschis prin moartea lui Mesia.

Apoi, mai există un verset minunat pe care-l găsim în Zaharia:

„Deschide-ți porțile, Libanule, ca să-ți mănânce focul cedrii!

Vaită-te, chiparosule, căci cedrul a căzut, și cei falnici sunt nimicivi! Văitați-vă, stejari din Basan, căci pădurea cea nepătrunsă a fost dată jos!” (Zaharia 11.1-2).

Aceasta este o profeție simbolică. *„Deschide-ți porțile, Libanule...”* Este o profeție care vorbește despre distrugerea Ierusalimului de către romani, care a avut loc în anul 70, după venirea lui Mesia. *„Deschide-ți porțile, Libanule,”* pentru că armatele Romei au venit din nord și au adus nimicirea. Dar rabinii au mers mai adânc și au văzut că acesta este un verset simbolic care se referă la Templu. De altfel, Talmudul spune că Zaharia 11.1-2 profețește distrugerea Templului, pentru că în Talmud, Templul este menționat uneori sub numele de Liban, fiindcă a fost construit din copacii Libanului.

Așadar, ei au interpretat acest verset: *„Deschide-ți porțile, o, Templule și vei fi distrus!”* Dar dacă au fost deschise porțile, înseamnă că a fost deschis și drumul spre Dumnezeu.

În Daniel 9 se profețește că Templul va fi distrus când va veni Mesia, dar nu înainte

ca El să deschidă calea. Tot Zaharia vorbește despre cei treizeci de arginți care au fost dați pentru vânzarea lui Mesia:

„Mi-am luat toiagul „Îndurare” și l-am rupt, ca să rup legământul meu pe care-l încheiasem cu toate popoarele.

Și când s-a rupt, în ziua aceea, nenorocitele acelea de oi care au luat seama la mine au cunoscut astfel că acesta era cuvântul Domnului.

Eu le-am zis: „Dacă găsiți cu cale, dați-mi plata; dacă nu, nu mi-o dați!” Și mi-au cântărit ca plată, treizeci de arginți.

Dar Domnul mi-a zis: „Aruncă olarului prețul acesta scump cu care m-au prețuit!” Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în Casa Domnului pentru olar.

Apoi mi-am rupt al doilea toiag „Legământ”, ca să rup frăția dintre Iuda și Israel.” (Zaharia 11.10-14). Aceasta s-a întâmplat în anul 30 d.Hr., când s-a plătit exact prețul acesta.

Textul din Zaharia continuă să vorbească despre Mesia Cel străpuns: *„Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune, și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu, și-L vor plânge amarnic cum plânge cineva pe un întâi născut.”*, iar în Zaharia 13.7 scrie: *„Scoală-te sabie, asupra păstorului Meu...”* Tot pasajul vorbește despre moartea lui Mesia și deschiderea porților Templului: treizeci de arginți, prețul cu care a fost vândut, faptul că Păstorul a fost străpuns și sabia a venit împotriva Lui.

Rabinii credeau că dacă profeția referitoare la ușile Templului se va împlini și acestea se vor deschide singure, ca și cum ar fi deschise de Dumnezeu, aceasta înseamnă că există un legământ nou care trebuie împlinit: deschiderea porților Templului arată că Mesia a venit.

În Matei 26.14-16 scrie: *„Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Iscarioteanul, s-a dus la preoții cei mai de seamă*

și le-a zis: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?” Ei i-au cântărit treizeci de arginți.

Din clipa aceea, Iuda căuta un prilej nimerit, ca să dea pe Isus în mâinile lor.”

Cei treizeci de arginți au fost plătiți de păzitorii Templului care au împlinit, fără să știe, prima parte a profeției. Partea a doua s-a împlinit atunci când Iuda a fost cuprins de remușcări, s-a întors la Templu și a aruncat cei treizeci de arginți acolo; i-a aruncat prin ușa Templului în curte.

Moartea lui Mesia poartă toate semnele Edenului. Astfel, în Eden a venit blestemul care a spus: *„În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.”* (Geneza 3.19). În ajunul morții lui Mesia, ultima zi, care a început la Cina cea de taină, El a mâncat pâine, iar mai târziu, sudoarea i-a curs pe frunte în timpul rugăciunii în fața suferinței și a morții Sale.

În Eden s-a spus: *„spini și pălămidă să-ți dea (pământul) și să mănânci iarba de pe câmp.”* Ei au pus pe capul Său o cunună de spini – semnul blestemului, greutatea blestemului care a căzut asupra capului Său. Așadar, El a devenit împăratul blestemului: toată greutatea lui a căzut asupra Sa.

În jurul anului 30, sub domnia lui Pontiu Pilat și a lui Tiberius Cezar, a fost executat un Evreu. În acea zi, în timp ce murea pe cruce, El a spus: *„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Paradis (rai).”* (Luca23.43). Aceasta este o frază semnificativă pentru că cuvântul ebraic „Paradis” provine de la cuvântul ebraic **„Parduce”**, care la rândul lui provine de la un cuvânt vechi care nu se referă la norii de pe cer, ci la „grădină”, mai exact: „grădină cu pomi.” Deci, acest verset se poate traduce: *„Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Grădină.”*

Numai în Ieshua se împlinesc toate. Și cine, cu excepția lui Dumnezeu, poate face aceste legături? Pentru a salva, a mântui, El a trebuit să deschidă calea care era închisă, iar dacă a făcut aceasta, ne așteptăm ca El să folosească simbolurile puse pentru a-i aminti omului de barieră.

Așadar, dacă El a intrat în Rai, aceasta a avut urmări asupra Templului. Poate ne gândim că acest lucru nu a fost consemnat nicăieri, pentru că păzitorii Templului, care ar fi putut fi martori ai aceluia eveniment, nu cunoșteau însemnătatea lui, în timp ce apostolii, care îi cunoșteau însemnătatea, nu aveau cum să fie la Porțile Templului. Așadar, era puțin probabil ca aceste evenimente să fi fost înregistrate. Și totuși, uimitor este faptul că au fost consemnate.

Există un martor, ceea ce este minunat! Așa ceva nu mai există în toată istoria sau religia. Există dovada că Dumnezeu a deschis porțile Templului? DA. Este uimitor,

dar există mărturii venite din surse diferite.

Primul martor, nu avea nimic a face cu Noul Testament. Numele lui era Iosefus și era un renumit istoric evreu, care nu știa nimic despre Talmud. Iosefus (Iosif Flaviu) s-a născut în anul 37 d.Hr. și a murit în anul 100 d.Hr. Era de origine preoțească, nu a citit niciodată Noul Testament și nu știa nimic despre însemnătatea acestor lucruri. El era sfetnic imperial roman și scria pentru romani, dar cu toate acestea, a scris că înainte de distrugerea Templului, chiar înainte de începerea războiului dintre Roma și Iudeea, la aniversarea zilei în care El a spus că va intra în Rai, marele Despărțitor sau Separatorul din afară al Templului, marea Poartă de bronz Nickanor, s-a deschis singură! Aceasta corespunde cu perdeaua din afară, cu perdeaua a treia. S-a deschis singură!

Iată consemnarea exactă a acestui eveniment, din „Războiul evreilor” de Iosefus, capitolul 5 rândul 3:

„Poarta estică a curții Templului, care era din aramă... a fostă văzută cum s-a deschis singură, în al șaselea ceas al nopții. Cei care stăteau de veghe la Templu, au venit în goană la căpitanul Templului și i-au spus aceasta.”

Așadar, Iosefus a depus mărturie că marea poartă, care despărțea Templul de restul lumii, s-a deschis singură, iar străjile au fugit speriate. Rabinii au interpretat aceasta ca fiind un semn de la Dumnezeu.

Poarta care corespunde cu cea de-a treia perdea, s-a deschis arătând că porțile Raiului erau acum deschise.

Această mărturie ar fi suficientă, dar avem mai mult.

Dacă mergi în fața unei Curți de judecată cu doi martori independenți, care nu sunt înțeleși între ei, și confirmă același adevăr, mărturia lor este acceptată ca fiind adevărată. Legea lui Moise spune că dacă ai doi martori care susțin același lucru, este considerat adevărat.

Așadar, vom merge și noi la al doilea martor.

În Templu exista încă o ușă, a doua, care despărțea locul sfânt de curtea din afară. Astfel, după ce treceai de poarta Nickanor, urmau porțile de aur Hekel, unde păzitorii Edenului, heruvimii, erau reprezentați prin aur. Există un martor independent al lui Mesia, al cheilor lui David și al Pomului Vieții? Da.

Este uimitor că acest martor n-a avut nici o legătură cu Iosefus și nici cu Noul Testament. Acest lucru a fost scris de evreii religioși care nu credeau în Isus. Talmudul poartă mărturia credinței noastre, aduce cea mai minunată mărturie care a fost dată vreodată pentru întărirea unei credințe. Este singurul exemplu în care o religie aduce o mărturie prin care întărește adevărul altei religii. O religie care respinge în totalitate adevărul alteia, mărturisește acum în cel mai minunat fel pentru adevărul ei.

Talmudul, care cuprinde scrierile rabinilor iudei, vorbește în favoarea lui Ieshua (Isus) în multe feluri, fiind un martor minunat pe care-l putem invoca atunci când vorbim cu evreii tradiționali.

Amintiți-vă semnul! S-a spus că atunci când Dumnezeu va deschide porțile Templului, acela este timpul! Acela trebuie să fie cel mai important moment din toată istoria umanității.

Cosmosul se schimbă și totul este legat de Mesia.

Așadar, cartea Talmudului, cunoscută ca și „MOED”, care se traduce „Cartea timpului stabilit”, și Tratatul Talmudic Yoma, o scriere rabinică despre ziua Yom Kippur, ziua în care drumul avea să fie deschis, spune în YOMA 39.3a că „atunci când porțile Hekel, porțile care duceau la locul sfânt, despre care se spune că aveau între treizeci și optzeci de picioare înălțime, se vor deschide singure, toate evenimentele legate de venirea lui Mesia și răscumpărarea noastră, sunt încheiate.” Când s-au deschis porțile singure? Talmudul spune că s-au deschis cu patruzeci de ani înainte de distrugerea Templului, ceea ce înseamnă că dacă scădem patruzeci din șaptezeci, avem anul 30 d.Hr., adică anul în care a murit Mesia.

Aceasta este a doua poartă a Templului, cea din mijloc, dar există și o a treia poartă, și fiecare dintre ele are o mărturie diferită referitoare la același eveniment. Tot Talmudul spune că un rabin a fost atât de speriat de faptul că porțile Templului s-au deschis singure, încât a început să le mustre spunând: „Templule, Templule (sau Hekel, Hekel), de ce aduci acest semn? Știu că vei fi distrus pentru că Zaharia a profetizat despre tine (rabinii au legat acest eveniment de Zaharia 11), deci, oprește-te, nu mai face aceasta!” Dar a continuat s-o facă începând cu anul 30. Apoi, Talmudul merge mai departe și spune că rabinii credeau că aceasta s-a întâmplat în ultimii patruzeci de ani de existență ai Templului, începând din anul

30.

Unii oameni cred că Mesia a murit în anul 33. Este important să luăm în considerare faptul că scrierile vechi vorbesc în numere rotunde. Deci, fie că este vorba de anul 30 sau de anul 33, anul 30 d.Hr. este anul care se potrivește perfect cu toate evenimentele întâmplare.

Au fost trei perdele și trei porți, dar noi am adus numai două mărturii, ceea ce înseamnă că mai rămâne una, că o piesă este lipsă în acest puzzle. Când s-a întâmplat?

Al treilea martor:

În Matei 27.50-51 scrie; „*Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul.*”

Și îndată perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos...”

Mesia a murit și bariera s-a ridicat pentru prima dată. Cele trei porți ale Templului, cele trei perdele, au fost deschise. Noi nu ne dăm seama, dar pe acea perdea au fost heruvimii, păzitorii drumului spre Eden. Și iată că dintr-o dată, aceste perdele și heruvimii sunt înlăturați, simbolizând faptul că Mesia a trecut prin ei. Vedeți? Atunci când Dumnezeu i-a pus acolo pe heruvimii aceia cu săbiile lor învăpăiate, nu a făcut-o ca să ne oprească să ne mai întoarcem vreodată în Eden, ci i-a pus în așa fel încât să ne putem întoarce. Dar înapoi se putea trece NUMAI prin moarte. Cel ce avea să treacă, o putea face numai prin moarte. Mesia avea să deschidă din nou intrarea în Rai (în grădină), dar ca să poată face aceasta, a trebuit să treacă prin sabia învăpăiată a heruvimilor.

Așadar, crucea este HEREV, este sabia învăpăiată a heruvimilor, prin care trebuie să intrăm.

Orice păcat moare prin sabie. Păcatul nostru moare la poarta Edenului.

Așa cum Adam a fost îmbrăcat când a părăsit Edenul, Mesia a fost lovit până când a fost lăsat gol pentru a intra în Eden, prin moarte. Păcatul a venit de la poalele acestui pom viu și se termină la poalele acestui pom mort (crucea).

Mesia a fost luat de pe cruce, gol, și a fost pus în mormânt, de unde vine Viața. Omul și-a pus străjile la mormânt zicând: „Nu vei ieși afară!”, dar Dumnezeu și-a pus îngerii Săi mesageri care au spus: „Drumul este deschis! Piatra a fost dată la o

parte!" Omul a căzut într-o grădină a vieții, iar într-o grădină a morții, găsim o Viață nouă.

Mesia a pășit prin sabia învăpăiată a heruvimilor, pentru ca despărțirea dintre om și Dumnezeu, dintre viața noastră și adevărata viață, pace și bucurie, să fie ștearsă, arătându-ne că drumul înapoi în grădină este prin sabia învăpăiată a heruvimilor: moartea lui Mesia. Este un lucru cu adevărat minunat. Aceasta înseamnă că toate făgăduințele Bibliei sunt adevărate, că Dumnezeu este adevărat și că ne putem încrede în El cu adevărat. Înseamnă că totul este adevărat. El ne oferă adevărata Viață, adevărata pace și bucurie, iar dacă unele lucruri nu se împlinesc în viața noastră este din cauză că nu pășim așa cum cere El. Acestea se pot împlini prin intrarea prin sabia heruvimilor, prin faptul că lăsăm eul nostru să fie atins de flăcări, de sabia crucii.

La sfârșitul Bibliei, în cartea Apocalipsei, este scris: *„Eu am deschis ușa și nimeni nu o poate închide. Intrați prin ea, fiindcă Pomul Vieții este acolo și vă așteaptă!”*

Dumnezeu a făcut minuni și a deschis cu adevărat ușa salvării. Există o singură ușă pe care nu o poate deschide fără voi, iar aceea este ușa inimii voastre. Acesta este singurul lucru la care trebuie să spuneți: „DA!” Pășiți prin ea! Amin.

„Mesia a pășit prin sabia învăpăiată a heruvimilor, pentru ca despărțirea dintre om și Dumnezeu, dintre viața noastră și adevărata viață, pace și bucurie, să fie ștearsă, arătându-ne că drumul înapoi în grădină este prin sabia învăpăiată a heruvimilor: moartea lui Mesia.

Mesia a murit și bariera s-a ridicat pentru prima dată. Cele trei porți ale Templului, cele trei perdele, au fost deschise și drumul spre Pomul vieții a devenit liber.

„Și îndată perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos...” dovedind că drumul este liber, că Ispășirea, adevărata Ispășire s-a făcut și astfel heruvimii cu sabia lor învăpăiată au fost îndepărtați din calea noastră. Ce zi glorioasă!

*Dacă până atunci, oricine intra după perdea trebuia să moară, și numai marele preot avea voie să intre o singură dată pe an, ca să facă ispășire pentru păcatele lui și ale întregului popor, **acum, oricine nu intră după perdea este pierdut.***

Îată ce spune Domnul, prin profetul Său, referitor la aceste trei perdele:

„Perdeaua despărțitoare a fost luată jos, așa că orice om care este chemat, poate intra înăuntru și să-și umple inima cu același Duh Sfânt care a căzut în ziua cincizecimii, acest lucru fiind valabil până la sfârșit.

Observați: în locul preasfânt se afla chivotul.

Acolo era curtea din afară, locul sfânt și locul preasfânt. Trei trepte, deoarece Dumnezeu este desăvârșit în trei; complet în șapte; slăvit în doisprezece; ispitit în patruzeci și jubilat în cincizeci...

...Observați: Dumnezeu locuia în trei încăperi, așa cum și voi trăiți tot în trei încăperi.

... tu însuși locuiești într-o casă: trup, suflet și duh, așa cum a locuit și Dumnezeu în Isus Hristos: trup, suflet și duh, deoarece El a spus: „Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu care locuiește în Mine.” Ați văzut?

Apoi, de-a lungul epocilor am primit neprihănirea prin mesajul lui Luther; sfințirea prin mesajul lui Wesley, iar în zilele din urmă botezul Duhului Sfânt: trei trepte ale harului, prin care Dumnezeu își desăvârșește Biserica...

... Când Aaron intra acolo, în locul preasfânt, trebuia să fie desăvârșit. Același lucru este valabil pentru omul care se află după perdea: trăiește tot timpul în desăvârșire.

Mana aflată acolo era proaspătă: nu se usca și nu se strica niciodată.

Dacă ai ajunge într-un loc unde ai putea fi atât de ascuns în Dumnezeu, atunci perdeaua s-ar lăsa în jos și te-ar ascunde după ea de lume.

Ai fost vreodată atât de pierdut în Hristos, atât de cuprins de rugăciune, încât nu ai mai avut de-a face cu lumea aceasta deloc? Ai umblat în toate zilele plin de smerenie înaintea lui Hristos, iubindu-L mai presus de toate?

Aceasta este ceea ce trebuie să faceți. Să mergeți înăuntru și să mâncați din

mană.

Acea mană era bună la ora 9.00; era bună la ora 12.00 și era la fel de bună tot anul. A fost bună sute și sute de ani și deși timpul a trecut, nu s-a stricat ci a rămas la fel de bună, de dulce și de proaspătă.

Omul care trăiește acolo este biruitor tot timpul, pentru că se află în prezența lui Dumnezeu. Nu contează ce se întâmplă cu biserica: dacă merge înainte sau ce face. El este ancorat în Hristos. Lumea și lucrurile ei sunt moarte pentru el, deoarece este ascuns în Dumnezeu. Inima lui a devenit tronul lui Dumnezeu, care i-a dat un duh nou și l-a dus după perdea, unde îl hrănește zilnic cu mană luată direct din vasul de aur care se află în sfânta sfintelor...

... În acest loc din interiorul vostru, în acest loc ascuns cu Dumnezeu, aici este deosebirea. Priviți.

Au fost trei lumini care l-au călăuzit pe om, iar astăzi sunt tot trei lumini. Mai întâi au fost trei trepte pentru mană. În toate lucrurile au fost tot trei trepte și sunt trei trepte ale experienței voastre.

Fiți atenți. Omul care trăia în curtea din afară nu a intrat niciodată la primul altar, ci trăia la lumina soarelui, a lunii și a stelelor. Într-o zi era timp ploios, iar alteori soarele se arăta timp de mai multe zile. Aceasta este experiența tainică a naturii omenești înainte de a fi născut din nou.

Apoi următorul pas este că omul a intrat în locul sfânt, următoarea curte, unde se aflau cele șapte sfeșnice. Acea era o lumină bună, dar de multe ori sfeșnicele se stingeau și lămpile fumegau.

Acolo, omul trăia într-o lumină artificială: într-o zi era sus, într-o zi era jos.

La fel este cu experiența creștină. Dacă trăiești în-tr-o stare de neprihănire, mergând la biserică și spunând: „Am făcut cum am știut că este mai bine,” vei avea zile ploioase și vei avea zile cu soare; vei avea zile când te vei întreba dacă mai ești creștin sau nu; vei avea zile în care te vei întreba dacă minunile sunt bune sau nu; și vei avea zile când te vei întreba dacă ești în biserică adevărată sau nu. Vei fi muncit de toate aceste întrebări și șovăieli.

Dacă vei intra în locul sfânt, acolo sunt cele șapte sfeșnice și altarul pentru jertfe și arderile de tot.

Acolo ai încă zile pline de fum, zile fără lumină, zile când candelilele îți afumă experiența.

Poate ai văzut-o pe doamna Jones, care pretinde că este creștină, făcând ceva greșit și spui: „O, mă întreb dacă este ceva de ea?”!

Vedeți? Aceasta arată că ai încă ochii la doamna Jones, că umbli încă în lumina artificială.

Dar pentru omul care a pășit în locul preasfânt, nu mai contează dacă soarele a strălucit sau nu, nici dacă lămpile luminează sau nu, pentru că el trăiește în Slava lui Shekinah, acolo unde este Stâlpul de Foc... el umblă tot timpul într-o Lumină desăvârșită și în părtășie.

Un astfel de om nu mai privește afară la zilele ploioase, deoarece pentru el nu mai există zile ploioase; nu mai există nici o îndoială, nici un timp în care să flămânzească după Dumnezeu, deoarece în el este acumulată Mana lui Dumnezeu, Cuvântul zidit pe o temelie trainică.

El nu mai are motive de îngrijorare. Sigur că nu, pentru că se află înăuntru, în timp ce lumea este afară.

Ceea ce-i trebuie bisericii de astăzi este să fie dusă înăuntru, sub slava lui Shekinah, după perdeaua lăsată care o ascunde de lucrurile lumii, astfel încât să trăiască în Prezența lui Dumnezeu, sub marea Sa Putere și sub aripile deschise ale Duhului Sfânt.

Atunci crucea nu va mai fi o povară, deoarece trăiești tot timpul în Lumina Prezenței Lui...” (Perdeaua dinăuntru, 21 ianuarie 1956).

Dar ca întotdeauna, Satan a imitat totul, așa că iată-l ieșind în față cu perdeaua lui de purpură, care este de fapt „o perdea de fum.” Așa cum am văzut purpuriul este simbolul Domnului Isus, dar iată că cineva se pretinde „loctiitorul lui Isus Hristos” și se prezintă lumii îmbrăcat în purpură. Cine face aceasta? Roma. Iată ce spune despre ea cardinalul Rivera:

Ce atitudine am față de curva din Apocalipsa, ca și creștin? Sunt acuzat că nu arăt dragoste și că sunt prea dur expunând catolicismul. Nu este biblic ce spun? Să vedem:

Creștinismul biblic și catolicismul roman sunt atât de departe, din punctul de vedere al Cuvântului, cum este Vestul de Est. Unul se bazează pe Biblie, în timp ce celălalt se bazează pe tradițiile omenești. Deci, cum am putea merge împreună fără compromis? Este imposibil.

Mulți protestanți și catolici carismatici susțin că Duhul Sfânt îi ține împreună, dar este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu sau este un alt duh? Părăsesc catolicii carismatici curva din Apocalipsa, sau sunt folosiți ca să-i atragă pe protestanți spre Roma? Unii dintre catolicii carismatici susțin că după ce au fost botezați cu Duhul Sfânt au o relație mai vie cu Maria, pot recita rozariul în limbi și așa mai departe. Nici unul din aceste lucruri nu le puteți găsi în Biblie, ceea ce înseamnă că sunt doar invenții omenești.

În 2Corinteni 11.2-4 scrie: *„Căci sunt gelos de voi, cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.*

Dar mă tem că după cum șarpele a amăgit-o pe Eva, cu șiretlicul lui, tot așa și voi, gândurile voastre să nu se strice de la curăția și credincioșia care este față de Hristos.

În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care noi nu l-am primit, sau o altă Evanghelie, pe care n-ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine.”

Pavel îi previne aici să nu urmeze pe cineva care predica o altă Evanghelie.

În Ioan 16.13 scrie: *„Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul, căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare.”*

Deci Dumnezeu, Duhul Sfânt este Duhul adevărului. Atunci cum ar fi posibil ca El să ducă pe cineva în eroare? Este imposibil, iubiților! Cel ce duce în eroare este un alt duh; un duh care nu vine de la Dumnezeu. Satana este un maestru al

înșelătoriei, iar prin jocul său religios inteligent îi aduce pe protestanți sub controlul curvei.

S-a schimbat Roma? Iubiților, când curva din Apocalipsa va arunca gunoiul: închinarea la Maria, rozariile, etc. și se va pocăi pentru că a declarat că Maria s-a născut fără păcatul original, chiar ca Isus, când va admite că a inventat purgatoriul și când preoții Romei vor recunoaște preoția tuturor credincioșilor, da, când curva din Apocalipsa va face toate acestea, voi crede că s-a schimbat. **Oamenii spun că ea se schimbă, dar în realitate își schimbă doar tactica.**

Cum își seduce o curvă victimele? Cartea Proverbelor ne spune următoarele în capitolul 7.6-10:

„Stăteam la fereastra casei mele și mă uitam printre zăbrele. Am zărit printre cei neîncercați, am văzut printre tineri un băiat fără minte.

Trecea pe uliță, la colțul unde stătea una din aceste străine și a apucat pe calea care ducea spre locuința ei. Era în amurg de seară, în noaptea neagră și întunecoasă. Și iată că i-a alergat înaintea o femeie îmbrăcată ca o curvă și cu inima șireată.”

Apoi versetele 21-22 și 24-27:

„Tot vorbindu-i, ea l-a ademenit și l-a atras cu buzele ei ademenitoare. Deodată a început să meargă după ea, ca boul care se duce la măcelărie.

Și acum, fiilor, ascultați-mă, și luați aminte la cuvintele gurii mele.

Să nu îți se abată inima spre calea unei asemenea femei, nu te rătăci pe cărările ei. Căci ea a făcut să cadă multe jertfe, și mulți sunt cei pe care i-a ucis ea. Casa ei este drumul spre locuința morților, drumul care pogoară spre locuința morților.”

Biblia spune că „mama curvelor” va seduce regi și națiuni prin viclenia ei; că națiunile au fost îmbătate, adică dezorientate, confuze, instabile și ca urmare au fost amăgite cu ușurință și cucerite de ea.

Astăzi, curva i-a momit și i-a flatat pe conducătorii noștri creștini, făcându-i să creadă că ea este parte din adevăratul Trup al lui Hristos, când în realitate este o biserică renegată, care s-a lepădat de credință.

Un citat din articolul prezentat în revista „The Answer” (Răspunsul), din martie 1980, spune:

„Și ce moment dinamic a fost pentru mine când, în cele din urmă, l-am salutat personal pe papa Ioan Paul al II-lea. Era clar că el auzise despre slujba noastră. Am împărtășit cu el viziunea noastră despre următorii trei ani – să duc mesajul biblic la toate națiunile pământului, pe calea televiziunii. Cum vorbeam împreună, am simțit tot mai mult că misiunea noastră este aceeași:

- să-i ridicăm pe frații noștri întru Domnul;
- să cucerim lumea pentru Împărăție;
- să răspândim acest mesaj strălucitor pe care ni l-a dat Isus.... „Sunteți iubiți.”

Aș fi dorit să puteți fi și voi acolo, lângă mine, când am petrecut acele puține momente cu papa Ioan Paul al II-lea, pentru că au fost momente marcante, pietre de hotar, pentru viața mea spirituală.

(The Answer, martie 1980 – „Întâlnirea lui REX cu PAPA”)

Am fost șocat când am fost acuzat că îi dezbin pe frați. Ei se refereau la textul din Scriptură care spune: „...să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare (împotriva învățăturii).” (Romani 16.17).

Dar de ce au lăsat afară esențialul versetului? Este ceva greșit cu ei? De ce nu l-au citat în întregime?

„Vă rog fierbinte să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățăturii pe care ați primit-o.”

Acest verset este la sfârșitul Epistolei către Romani, marea carte a mântuirii prin credință, nu prin fapte. Acolo ni se spune să ne îndepărtăm de toți aceia care învață orice altceva decât mântuirea prin credința în Isus Hristos. Este o avertizare împotriva cultelor. Un cult este orice răpește ceva din bogatul sacrificiu al lui Hristos pe Golgota.

Sunt de acord că provoc dezbinări, dar nu între frați, căci trebuie să facem deosebire între diferitele feluri de dezbinare. Noi nu trebuie să provocăm dezbinare între frații în Hristos, între aceia care susțin că suntem salvați prin credință și numai prin credință.

Dar Biblia ne spune că trebuie să ne depărtăm de orice învățătura falsă, de o altă Evanghelie, deci este vorba de o despărțire între cei salvați și cei pierduți.

Isus a spus în Matei 10.34-39: *„Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea ci sabia.*

Căci am venit să despart pe fiu de tatăl lui, pe fiica de mama sa și pe noră de soacră-sa.

Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.

Cine iubește tată, ori mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.

Cine își va păstra viața, o va pierde; și cine își va pierde viața, pentru Mine, o va câștiga.”

Isus vorbește aici despre despărțire și ne arată că, indiferent de preț, noi trebuie să luăm poziție pentru Evanghelie.

Aș vrea să-l citez pe un frate iubit în Hristos, deoarece cred că aceasta ne va ajuta să punem lucrurile în perspectiva lor corectă.

„Pentru că trăim într-o vreme când termenii „iubire” și „unitate”, sunt atât de atrăgători, este destul de greu să argumentezi că aceste cuvinte au fost scoase din context și ca atare nu înseamnă ceea ce credem noi că înseamnă. **Iubirea fără adevăr este curvie și a face compromis înseamnă a respinge Evanghelia, iar fără Evanghelia nu este nădejde! Într-o alegere între „unitate” și „Adevăr” este clar că „unitatea” trebuie să fie în acord cu Adevărul, pentru că este mai bine să fii despărțit în Adevăr, decât să fii unit în minciună.”**

Dumnezeu ne spune în Cuvântul Său că Adevărul este foarte important și că trebuie să ne despărțim de toți cei care nu Îl țin. Dumnezeu a spus să cercetăm totul cu atenție și să ținem cu tărie la ceea ce este bun, dar să respingem tot ce este rău! Îndrăznim să punem la o parte ceea ce a spus Dumnezeu?

Unii spun că suntem la un pas de sfârșitul epocii protestante și că vom vedea nașterea super-bisericii.

Iubiților, această super-biserică a fost întotdeauna aici! Ca popor al lui Dumnezeu, noi trebuie să ne împotrivim acestei super-biserici și să le spunem romano-catolicilor să iasă din ea în ascultare de Hristos.

Biblia spune în Efeseni 5.11: *„...și nu luați deloc parte la lucrările neroditoare ale întunericului, ba mai degrabă osândiți-le!”*

„A osândi” înseamnă „a-ți exprima dezacordul, a muștra și a arăta cum stau lucrurile în realitate.”

În Apocalipsa 18.6-7, Hristos ne spune următoarele cu privire la „mama curvelor”:

Răsplățiți-i cum v-a răsplătit ea și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!

Pe cât s-a slăvit pe sine însuși și s-a desfătat în risipă, pe atât dați-i chin și

tânguire."

Acesta este singurul loc din Scriptură în care ni se spune să ripostăm. Este responsabilitatea noastră. Ea a trădat poporul catolic și distruge protestantismul, dar prin harul lui Dumnezeu vom smulge de la curvă mantia dreptății pe care și-o dă singură, și vom arăta mârșavele ei puncte sensibile pline de puroi, minciunile ei, crimele ei, sângele de pe mâinile ei și intențiile ei criminale îndreptate împotriva poporului lui Dumnezeu.

Când o vom arăta, iar catolicii vor vedea ce a făcut ea și când lumea va vedea faptele ei, va fugi de ea și se va întoarce la Hristos.

În ce luptă vor fi prinși creștinii? Este un război spiritual! Noi nu trebuie să luăm armele și să-i urmărim pe catolici. Trebuie să înțelegeți ce lucruri sunt implicate aici. Noi suntem prinși într-o luptă spirituală cu sufletele oamenilor.

Biblia spune: *„Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.”* (Efeseni 6.12).

Dacă urmăm aceste îndemnuri, ne înarmăm și luptăm lupta spirituală, vom fi biruitori. Dar pentru aceasta Hristos trebuie să meargă înaintea noastră.

Iubiților, noi suntem într-o luptă spirituală. Fiți în ofensivă! Nu capitulați niciodată! Puneți stăpânire pe forțele oculte, în Numele Domnului nostru! Luați cu asalt porțile iadului și ele vor cădea. Satana ne poate face rău numai dacă Dumnezeu îi dă voie s-o facă și el mistifică, minte, amenință, etc.

Indiferent de tehnica pe care o are în a crea confuzie, Satana este compromis. Și după ce am făcut totul, trebuie să avem curajul să stăm neclintiți. Noi nu putem sta pe picioarele noastre prin propria putere... ci numai prin harul și puterea lui Dumnezeu.

Trimiteti-L întotdeauna pe Domnul înainte în luptă.

Fac rău că o arăt pe curvă? NU! Eu ascult de Cuvântul lui Dumnezeu. S-ar putea ca poziția noastră să nu fie cea obișnuită, populară, dar noi am ieșit afară ca să plăcem oamenilor?

În Galateni 1.10 scrie: *„Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința*

oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos!” (Perdele de fum).

În concluzie: Omul care pășește după perdeaua dinăuntru, pășește în prezența lui Dumnezeu, în desăvârșire, în Viața veșnică, în timp ce toți cei care pășesc după perdeaua de purpură, pășesc pe calea curvei celei mari, departe de Dumnezeu, în moarte.